

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1715/2025
03.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Ненадић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Водовод“ Зајечар, чији је пуномоћник Вукојица Секулић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1/25 од 10.01.2025. године, у седници одржаној 03.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1/25 од 10.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1/25 од 10.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 96/24 од 17.10.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено као незаконито решење туженог број .. од 09.05.2023. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 220.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1/25 од 10.01.2025. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и у овом делу жалба туженог одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, па је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 94.500,00 динара, док је захтев тужиоца за накнаду трошкова у већем износу од износа досуђеног овом пресудом до износа од 220.500,00 динара одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучи ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права (члан 404 Закона о парничном поступку).

Предмет тражене правне заштите је поништај решења туженог којим је тужиоцу изречена мера новчане казне због повреде радне обавезе, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Осим тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Наводима ревизије оспорава се оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, што не представља дозвољен ревизијски разлог сходно члану 407. став 2. Закона о парничном поступку. Поред тога, битна повреда одредаба парничног поступка, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Код изложеног, у конкретном случају, нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 19.07.2023. године. Предмет тужбеног захтева је поништај решења тужене којим је тужиоцу изречена мера новчане казне због повреде радне обавезе. Вредност предмета спора означена у тужби је 10.000,00 динара.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

У конкретном случају не ради се о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), јер иако тужилац тужбом тражи заштиту права из радног односа, предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ поништај решења којим је тужиоцу изречена мера новчане казне због повреде радне обавезе, а вредност предмета спора је испод законом прописаног цензуса за изјављивање ревизије (члан 403. став 3. Закона о парничном поступку), па ревизија туженог није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**